LIBRIS We know books

Irene Margil și Andreas Schlüter

Academia de FOTBAL

Jucătorul de pe tușă

Volumul 2

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase
cu ilustrații de
Jan Saße

DPH
DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

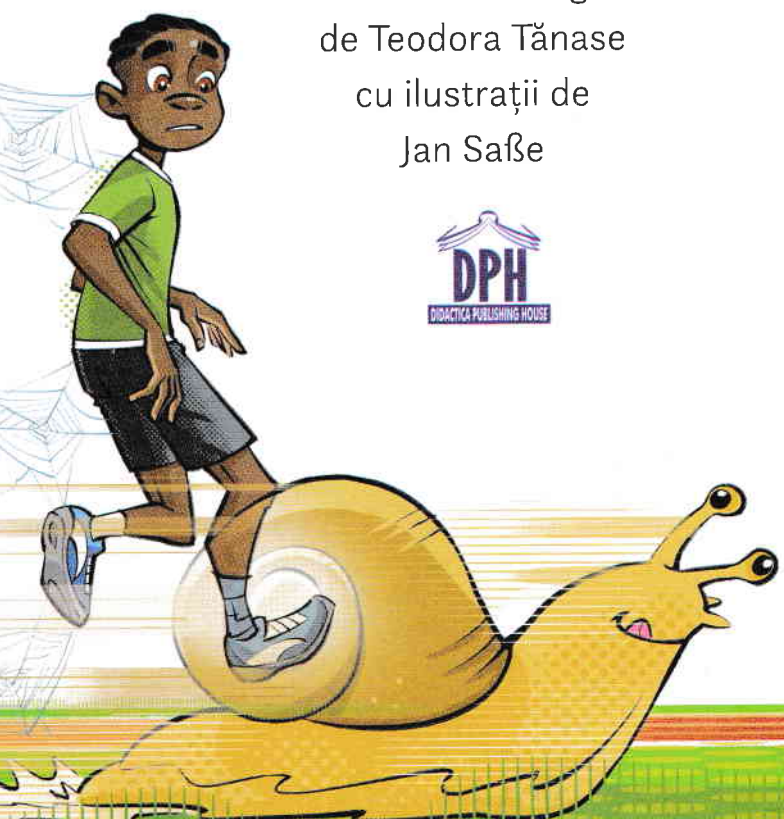

LIBRIS | We know books

Cuprins

Primul weekend	6
Haos la bazin	19
Jucătorul de pe tușă	33
Dorul de casă	48
În vizită	64
O săptămână de pauză	71
La școală	82
Recuperarea	91
În sfârșit, înapoi pe teren!	104
Un nou început	119

LIBRIS We know books

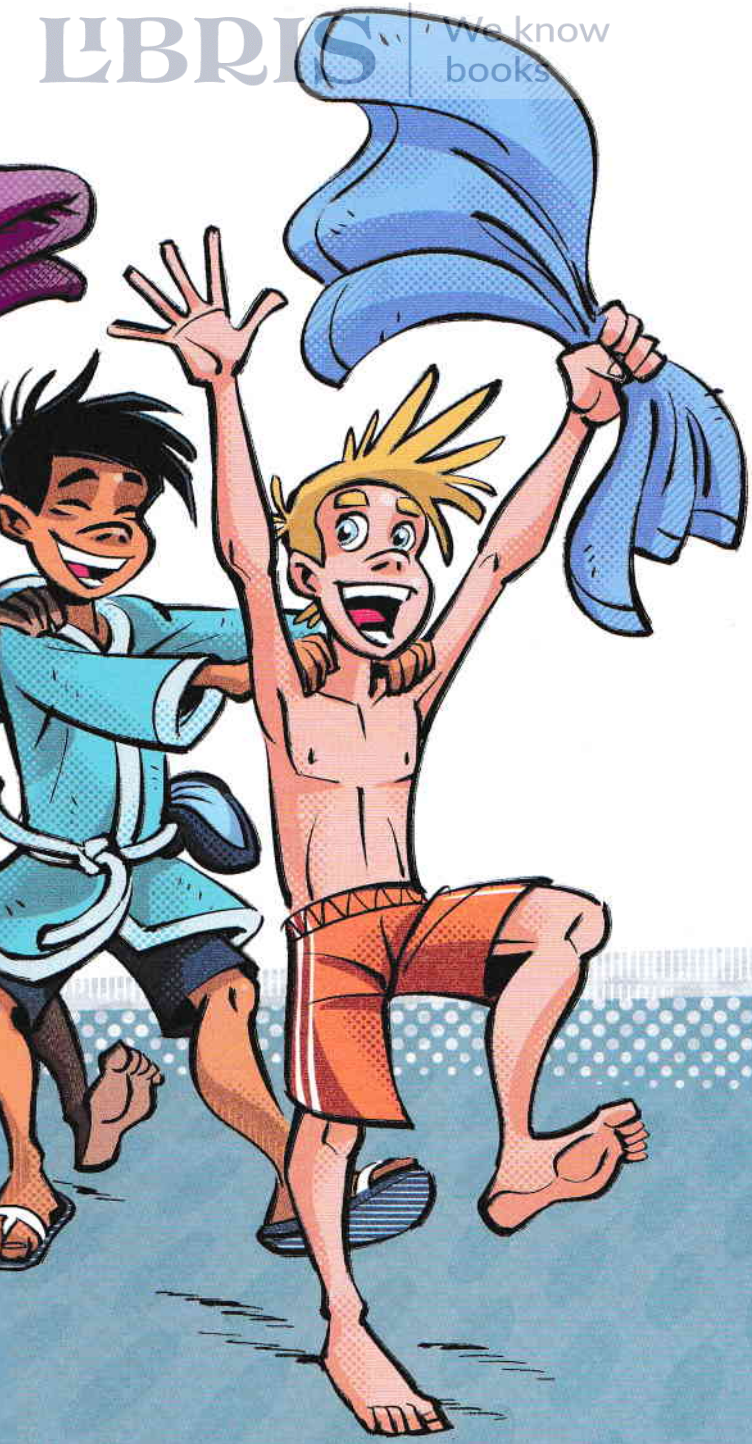

LIBRIS | We know books

Primul weekend

Yao stătea ghemuit în patul supraetajat și se uita la fotografia de grup făcută cu colegii lui de an, cu doar o oră în urmă, în fața intrării principale. Conducerea școlii o distribuise tuturor. Fotografia avea o calitate extraordinară pe noul lui telefon. Îl primise în dar de la părinți în ziua despărțirii, ca să îi poată suna oricând.

De cinci nopți, Yao era cazat în camera numărul 5 a Academiei de Fotbal, alături de Fiete, Haruki și Max. Era o școală bazată pe un concept complet nou, care urmărea să îi formeze pe tinerii fotbaliști într-un mod mult mai complex decât alte școli. Yao era unul dintre primii douăzeci

LIBRIS | We know books

de băieți cu vârste cuprinse între 11 și 14 ani care urmau să fie pregătiți să devină, din tineri talentați, viitori fotbaliști profesioniști.

În prima săptămână se distrase de minune. Chiar dacă avea deja o boacănă notată în carnețel. În timpul unei bătăi cu perne, rama unui tablou se spărsese și Yao fusese nevoit să o înlocuiască. Însă toți băieții au sărit imediat să ajute și au strâns bani pentru o nouă ramă.

Yao era bucuros că se înțelegea atât de bine cu ceilalți colegi și că încă din prima săptămână formaseră un grup de nedespărțit. Își făcuse multe griji în această privință. Căci noii lui colegi ar fi putut la fel de bine să se dovedească a fi o gașcă de gogomani. Dar se întâmplase fix pe dos. Exact așa cum sperase Yao, dar nu ar fi avut cum să știe dinainte. Toți băieții de aici erau amabili, haioși și, exact ca el, pasionați de fotbal. Yao examină mai bine fotografia și observă că Ali era cel mai înalt dintre toți, în timp ce el și Fiete erau de departe cei mai scunzi. Era foarte supărător. Dar știa că nu avea ce să facă în privința asta.

LIBRIS | We know books

Ba chiar Haruki sugerase la un moment dat ca Yao și Fiete să își măsoare înălțimea exactă, ca să știe cine era cu adevărat cel mai scund dintre toți. Însă, din fericire, el și Fiete căzuseră de acord că amândoi erau cei mai scunzi și gata! Ceea ce însemna, totodată, că de-a lungul antrenamentelor nu aveau să devină ași la lovitura cu capul. Dar cam atât. În rest, în orice altă privință, se descurcau la fel de bine ca băieții înalți. Ba uneori chiar mai bine. Clar, erau mai agili și mai buni la dribling decât, de exemplu, Ali. Yao puse telefonul deoparte și scoase

LIBRIS | We know books

la iveală stickul USB pe care îl ținuse toată săptămâna sub pernă. Era cadoul de despărțire primit de la Leon, prietenul lui cel mai bun. Însă Yao nu apucase să vadă ce era pe el. Nu putea conecta stickul la telefon. Și până acum nu avusese timp să facă rost de un calculator.

„Poate azi...", își spuse Yao. Se gândea să o întrebe pe doamna Melzig de la secretariat dacă ar putea folosi unul din calculatoarele școlii ca să afle conținutul misterios al stickului.

Chiar atunci, Fiete dădu buzna în cameră, luându-l prin surprindere.

— Prânzul! exclamă el. Cine vine la masă?

— Eu! răspunse Yao, deși era singur în cameră.

Băgă iute stickul USB înapoi sub pernă, telefonul în buzunar și sări din patul supraetajat, direct pe podea.

— Ce-i de mâncare? întrebă el.

— Pește, răspunse Fiete. Probabil pentru că azi e vineri.

— Hă? făcu Yao.

LIBRIS | We know books

Fiete ridică din umeri.

— La noi acasă, la vechea școală, se servea la cantină pește în fiecare vineri.

Yao se opri o clipă. Nu băgase niciodată de seamă, dar acum, că Fiete menționase, își dădu seama că și la vechea lui școală era exact la fel.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Fiete, referindu-se la Haruki și Max, colegii lor de cameră.

— La masa de tenis, cred, răspunse Yao. O să vină și ei. Pun pariu că sunt lihniți de foame.

Când Fiete și Yao au sosit la cantină, Haruki și Max erau deja la locurile lor. Yao s-a dus împreună cu Fiete direct la tejgheaua unde se servea mâncarea. Era bucuros că pe lângă pește se serveau și legume prăjite. Când era vorba de pește, Yao prefera crochetele. Cu câteva zile în urmă, Haruki îi povestise cu mult entuziasm despre sushi. Însă Yao nu mâncase niciodată așa ceva. Și nici nu era ceva ce găseai la cantină. În schimb, pe meniul de astăzi scria „cod în sos de muștar". Nu era deloc pe gustul lui Yao, așa că luă niște legume.

LIBRIS | We know books

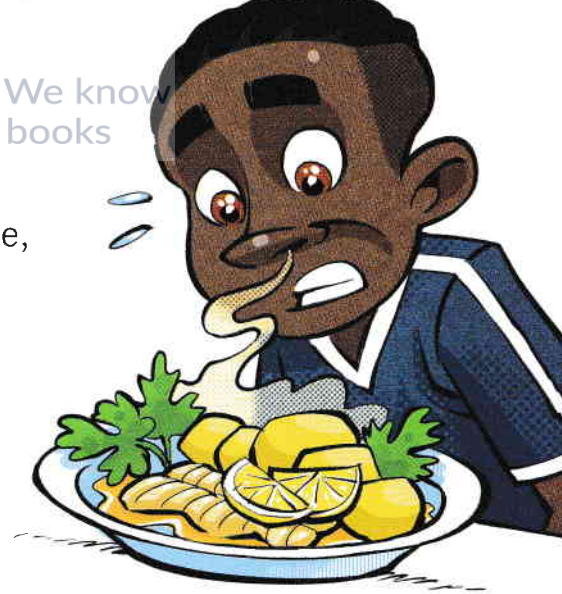

În timp ce se îndreptau spre masă cu tăvile pline, domnul Friedrich, unul din antrenori, intră în cantină plin de energie, ridică mâinile în aer și strigă:

— Toată lumea, atenție la mine!

Toți cei prezenți în sală amuțiră, îndreptându-și atenția spre antrenor. Yao și Fiete traversară pe vârfuri ultimii metri rămași până la masă, ca să nu scoată niciun zgomot.

— Primul vostru weekend la academie se apropie cu pași rapizi, anunță domnul Friedrich. Iar unii dintre voi ne-au întrebat care este programul.

Yao ciuli urechile. Și el ardea de nerăbdare să afle. Își pusese deja întrebarea ce aveau să facă în weekend. Nu era programat niciun meci. Și pe bună dreptate, fiindcă nu apucaseră să clădească o echipă adevărată.